

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

29 април 2021 година *

„Преюдициално запитване — Транспорт — Свидетелство за управление на превозно средство — Взаимно признаване — Отнемане на свидетелството за управление на територията на държава членка, различна от държавата членка, която го е издала — Отбелязване върху свидетелството за управление, че то не е валидно на територията на тази държава членка“

По дело C-56/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Висш административен съд Баден-Вюртемберг, Германия) с акт от 30 януари 2020 г., постъпил в Съда на 4 февруари 2020 г., в рамките на производство по дело

AR

срещу

Stadt Pforzheim,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan и N. Jääskinen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за AR, от B. Ehrle, Rechtsanwalt,
- за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll и M. Winkler-Unger, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от R. Pethke и N. Yerrell, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216), изменена с Директива 2011/94/ЕС на Комисията от 28 ноември 2011 година (ОВ L 314, 2011 г., стр. 31), наричана по-нататък „Директива 2006/126“.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между AR, австрийски гражданин, притежател на издадено в Австрия свидетелство за управление на превозно средство, и Stadt Pforzheim (град Пфорцхайм, Германия) по повод на отбелязването от компетентните германски органи върху австрийското му свидетелство за управление, че му е забранено да управлява превозни средства на територията на Германия.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображение 4 от Директива 2006/126 гласи:

„За да се избегне единното европейско свидетелство за управление да стане допълнителен образец към 110-те образци, които са вече в обращение, държавите членки вземат всички необходими мерки, за да издадат този единен образец на всички притежатели на свидетелства“.

- 4 Съображение 16 от тази директива има следния текст:

„Образецът на свидетелството за управление, както е установен в Директива 91/439/ЕИО [на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, 1991 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62)], следва да бъде заменен с единен образец във формата на пластмасова карта [...]“.

- 5 Член 1, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Държавите членки въвеждат национално свидетелство за управление на основата на образца на Общността, уреден в приложение I, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива. Емблемата на страница 1 на образца на Общността на свидетелство за управление на превозно средство съдържа отличителния знак на държавата членка, която издава свидетелството“.

- 6 Съгласно член 2 от Директива 2006/126:

„1. Свидетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно.

2. Когато притежателят на валидно национално свидетелство за управление без административен срок на валидност, постановен в член 7, параграф 2, се установява в държава членка, различна от тази, която е издала свидетелството за управление, държавата членка домакин може да приложи спрямо свидетелството административните срокове за валидност, уредени в този член, чрез подновяване на свидетелството за управление след две години считано от датата, на която притежателят се е установил на нейна територия“.

7 Член 7 от тази директива предвижда:

„1. Свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите:

- а) които са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III;

[...]

- д) които имат обичайно място на пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството[,] или могат да представят доказателства, че са учили там за срок най-малко шест месеца.

[...]

3. Подновяването на свидетелства за управление на превозно средство, когато техния[т] срок изтече, подлежи на:

- а) продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, постановени в приложение III за свидетелства за управление на превозно средство от категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E; и

- б) обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството[,] или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

[...]“.

8 Член 11 от посочената директива има следния текст:

„1. Когато притежател на валидно национално свидетелство за управление, издадено от държава членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава членка, той може да поиска замяна на неговото свидетелство за управление на моторно превозно средство с еквивалентно свидетелство. Държавата членка, която извършва замяната, проверява за коя категория е все още валидно предаденото свидетелство.

2. При спазване на принципа на териториално действие на наказателното и полицейското законодателство, държавата членка по обичайно пребиваване може да прилага своята национална уредба относно ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление на моторно превозно средство на притежател на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, и при необходимост да замени свидетелството за управление с тази цел.

[...]

4. Държава членка отказва издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство на кандидат, на когото свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

Държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава.

Държава членка може да откаже издаването на свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, на когото свидетелство е анулирано в друга държава членка.

5. Подмяна на свидетелство за управление на моторно превозно средство, което например е било изгубено или откраднато, може да се направи при компетентните органи на държавата по обичайно пребиваване на притежателя; тези органи извършват подмяната на база информацията, с която разполагат, или, ако случаят го изисква, на база доказателства от компетентните власти на държавата членка, която е издала оригиналното свидетелство.

[...]“.

9 Член 12, първа алинея от Директива 2006/126 предвижда:

„По смисъла на настоящата директива „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее“.

10 Член 15 от тази директива гласи:

„Държавите членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост обменят информация за свидетелствата, които издават, заменят, подменят, подновяват или отнемат. Те използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на ЕС, създадена за тези цели, след като мрежата започне да функционира“.

11 Съгласно точка 3 от приложение I („Разпоредби относно образца на Европейския съюз за свидетелство за управление на превозно средство“) към посочената директива:

„Свидетелството има две страни.

Първата страница съдържа:

- а) думите „свидетелств[о] за управление на превозно средство“, отпечатани с едър шрифт на езика или езиците на държавата членка, която издава свидетелството;
- б) името на държавата членка, която издава свидетелството (незадължително);
- в) отличителния знак на държавата членка, която издава свидетелството за управление, отпечатан в негатив в син правоъгълник и обкръжен от дванадесет жълти звезди; отличителните знаци са, както следва:

[...].

Втора страница съдържа:

а) [...]

13. в прилагане на [точка] 4, буква а) от настоящото приложение, запазено място за възможно вписване от държавата член домакин на информация, която е съществена за администрирането на свидетелството;

14. запазено място за възможно вписване от държавата член домакин на информация, която е съществена за администрирането на свидетелството или свързана с пътната безопасност (незадължително). Ако информацията е свързана с едн[a] от позициите, дефинирани в настоящото приложение, тя следва да бъде предхождана от номера на въпросната позиция.

С изрично писмено съгласие на притежателя, информация, която не е свързана с администрирането на свидетелството за управление на превозно средство или пътната безопасност, може също да бъде добавена на това място; това добавяне няма по никакъв начин да променя използването на образа като свидетелство за управление;

[...]“.

12 Точка 4, буква а) от посоченото приложение гласи:

„Когато притежател на свидетелство за управление на превозно средство, издадено от държава членка в съответствие с настоящото приложение, обичайно пребивава в друга държава членка, тази държава членка може да вписва в свидетелството информация, която е съществена за неговото администриране, при условие че вписва този тип информация също в свидетелствата, които издава, и при условие че остава достатъчно място за тази цел“.

Германското право

13 Член 3 от Straßenverkehrsgesetz (Закон за движението по пътищата, наричан по-нататък „StVG“) предвижда:

„(1) Ако едно лице е негодно да управлява моторни превозни средства, органът, компетентен да издава свидетелства за управление, е длъжен да му отнеме свидетелството за управление. Когато свидетелството за управление е чуждестранно, отнемането, включително на основание на други разпоредби, действа като отказ за признаване на правото на използване на това свидетелство за управление на територията на страната. [...]

(2) С отнемането на свидетелството за управление се прекратява разрешението за управление. Когато свидетелството за управление е чуждестранно, с отнемането се прекратява правото на управление на моторни превозни средства на територията на страната. След отнемането свидетелството за управление следва да се предаде на органа, компетентен да издава свидетелства за управление, или да му се представи за вписване на решението за отнемане [...].“

14 Съгласно член 46 от Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr — Fahrerlaubnis-Verordnung (Наредба за достъпа на лицата до участие в движението по пътищата, наричана по-нататък „FeV“) от 13 декември 2010 г. (BGBl. 2010 I, стр. 1980), в приложимата спрямо спора в главното производство редакция:

„1) Ако се установи, че притежателят на свидетелство за управление е негоден да управлява моторни превозни средства, органът, компетентен да издава свидетелства за управление, е длъжен да му го отнеме. [...]

[...]

5) Когато свидетелството за управление е чуждестранно, отнемането действа като отказ за признаване на правото на използване на това свидетелство за управление на територията на страната.

б) С отнемането на свидетелството за управление се прекратява разрешението за управление. Когато свидетелството за управление е чуждестранно, с отнемането се прекратява правото на управление на моторни превозни средства на територията на страната“.

15 Член 47 от FeV има следния текст:

„(1) След отнемането издадено от германски орган национално или международно свидетелство за управление трябва незабавно да бъде предадено на приелия решението орган, или в случай на налагане на ограничения или условия — да му бъде представено с цел същите да бъдат вписани. [...]

(2) След отнемането или след установяването на липса на право на управление, или пък в случай на налагане на ограничения или условия, издадените в чужбина чуждестранни и международни свидетелства за управление трябва незабавно да бъдат представени на приелия решението орган [...]. След отнемането или след установяването на липса на право на управление върху свидетелството за управление се отбелязва, че съответното лице няма право да използва това свидетелство за управление на територията на страната. Като правило това отбелязване се изразява в поставянето на червено, зачертано по диагонал „D“ на предвидено за целта място върху свидетелството за управление, а именно в случая на картата на свидетелството за управление на превозно средство на ЕС — на позиция 13, а по отношение на международните свидетелства за управление се попълва предвиден за целта формуляр. При наличие на ограничения или условия същите се вписват върху свидетелството за управление. Посредством Kraftfahrt-Bundesamt [Федерална служба за моторните превозни средства, Германия] приелият решението орган уведомява органа, издал свидетелството за управление, за отказа да се признае право на управление или за установената липса на право на управление в Германия [...].“

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

16 AR австрийски гражданин, чието обичайно пребиваване по смисъла на член 12, първа алинея от Директива 2006/126 е в Австрия. На 29 август 2008 г. в Австрия му е издадено свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В.

17 С решение от 10 август 2015 г. компетентният в областта на свидетелствата за управление орган на град Пфорцхайм отнема разрешението на AR за управление на германска територия, тъй като на 26 юни 2014 г. той е управлявал превозно средство в Германия под въздействието на наркотични вещества. Освен това този орган го задължава незабавно да представи австрийското си свидетелство за управление, за да бъде отбелязана върху този документ невалидността му за Федерална република Германия посредством поставянето на червено, зачертано по диагонал „D“. Със същото решение компетентният орган разпорежда незабавното изпълнение на тези мерки, като при неизпълнение на задължението за представяне на свидетелството за управление най-късно на 28 август 2015 г. същото може да бъде временно отнето, и уточнява, че свидетелството ще бъде върнато на AR след извършването на отбелязването относно невалидността му на германска територия.

18 AR обжалва това решение първо по административен, после по съдебен ред, като и двете жалби са отхвърлени. След това той обжалва решението на първоинстанционния съд пред Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Висш административен съд Баден-Вюртемберг, Германия), доколкото, от една страна, решението от 10 август 2015 г. го задължава да представи свидетелството си за управление с цел върху него да бъде извършено отбелязване относно невалидността му на германска територия, и от друга страна, съгласно същото решение неизпълнението на това задължение за представяне се санкционира с временно отнемане на

свидетелството за управление. Следователно посоченото решение от 10 август 2015 г. е влязло в сила, що се отнася до отказа да се признае валидността на австрийското свидетелство за управление на територията на Федерална република Германия.

- 19 В подкрепа на жалбата си AR по същество изтъква, че съгласно Директива 2006/126 издаването и всяка последваща промяна на свидетелството за управление са от изключителната компетентност на държавата членка по обичайно пребиваване (по смисъла на член 12, първа алинея от тази директива) на притежателя на това свидетелство за управление. В това отношение държавата членка на временно пребиваване на притежателя нямала никакви правомощия, като по-специално тази държава не можела да извършва отбелязвания върху свидетелството за управление, като например отбелязване за забрана да се управляват превозни средства. Всъщност AR счита, че подобни правомощия биха противоречали на принципа на взаимно признаване на свидетелствата за управление и на целта на посочената директива, изразяваща се в създаването на единен образец на свидетелство за управление в Европейския съюз.
- 20 В допълнение, според AR от текста и контекста на разпоредбите на точка 3 и точка 4, буква а) от приложение I към Директива 2006/126 следва, че само държавата членка, издала свидетелството за управление, може да вписва информация в него. Освен това, имайки предвид смисъла и целта им, подробните разпоредби относно мерките за защита срещу подправка на пластмасовата карта на свидетелството за управление, предвидени по-специално в член 3 от тази директива и в точки 1 и 2 от приложение I към нея, изключвали държавата членка на временно пребиваване да може да променя данните от защитената срещу подправка пластмасова карта посредством вписване на други данни за постоянно или под формата на (лесно премахващ се) стикер. Следвало също да се има предвид обстоятелството, че съгласно посочената директива позиция 13 от свидетелството за управление е запазена за вписвания от страна на издалата го държава членка и че вписване, направено от тази държава членка, не може просто да бъде „закрито“ от друго.
- 21 AR поддържа още, че изпълнението на задължението за представяне на свидетелството за управление, за да бъде направено отбелязване върху него относно невалидността му на германска територия, накърнява свободата му на движение и на практика може впоследствие да доведе до сериозни проблеми с прозрачността, ако например при пътна проверка в друга държава членка на местните сили за сигурност не е известно естеството на дадено вписване в свидетелството за управление на превозно средство на ЕС, поради което може да настъпи объркване. Заради тези ограничения и недостатъци била необходима изрична правна уредба в Директива 2006/126 в това отношение.
- 22 Според AR Директива 2006/126 предвижда, че само компетентната издаваща държава членка или държавата членка домакин може — по линия на предвидената в член 15 от нея взаимопомощ — да извърши такова вписване в свидетелството за управление и да издаде ново свидетелство за управление.
- 23 Освен това при пътна проверка на нейна територия държавата членка на временно пребиваване можела безпроблемно да провери по електронен път дали съответното лице има право да управлява моторно превозно средство на тази територия.
- 24 От своя страна, град Пфорцхайм по същество счита, че като не предоставя правомощия на държавата членка на временно пребиваване да извършва отбелязвания върху свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, след приемането на решение за отказ да се признае валидността на това свидетелство на територията на първата държава членка, Директива 2006/126 съдържа празнота, която следва да се преодолее чрез прилагане по аналогия спрямо държавата членка на временно пребиваване на разпоредбите на тази директива относно правомощията на държавата членка по обичайно пребиваване.

- 25 Той смята, че тълкуването на Съда, което следва от решение от 23 април 2015 г., Аукул (C-260/13, EU:C:2015:257), а именно че държавата членка на временно пребиваване на притежателя на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, в някои случаи има право да откаже да признае валидността на това свидетелство, може да се приложи и спрямо разглежданото в главното производство положение. В съответствие с тази съдебна практика държавата членка на временно пребиваване трябвало също да разполага с възможността да приеме мерки по администрирането на свидетелството за управление, като например извършването на отбелязвания върху него. Ставало въпрос за необходима мярка, която имала съществено значение за ефективното изпълнение на решението по член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 за отказ да се признае валидността на чуждестранното свидетелство за управление. При извършването на проверка контролните органи трябвало да имат възможност да осъществят пълен и непосредствен контрол относно правото на управление на притежателя на свидетелството за управление.
- 26 Затова според град Пфорцхайм, при положение че Директива 2006/126 допуска в случай на решение за отказ да се признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, държавата членка на пребиваване на собственика на това свидетелство да може да впише съответната информация за забрана за управление в посоченото свидетелство (например чрез стикер), то тази мярка по администрирането на свидетелствата за управление трябва да бъде допустима и когато притежателят на свидетелството за управление, до което се отнася такова решение за отказ за признаване, не пребивава в държавата членка, в която е бил проверен.
- 27 В допълнение, щом като съгласно точка 3, трето изречение, буква а), позиция 13 и точка 4, буква а) от приложение I към Директива 2006/126 е възможно държавата членка домакин да внася промени в свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, такива промени, по-специално чрез поставяне на стикер, не противоречали на разпоредбите относно защитата срещу подправка.
- 28 Накрая, град Пфорцхайм отбелязва, че тъй като с поведението си самият AR е предизвикал вписването на информацията за лишаване от право на управление в Германия, би следвало да се отхвърли твърдението му за заклеимяващ ефект на тази информация предвид нейната цел за опазване на пътната безопасност.
- 29 Запитващата юрисдикция има съмнения по въпроса дали държава членка, която както в случая, по който е постановено решение от 23 април 2015 г., Аукул (C-260/13, EU:C:2015:257), е приела в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 решение за отказ да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, поради нарушение на притежателя на това свидетелство за управление, извършено на нейна територия след издаването на посоченото свидетелство, има право също така да отбележи върху въпросното свидетелство наличието на забрана за управление на превозни средства на нейна територия, когато посоченият притежател няма обичайно пребиваване по смисъла на член 12 от Директивата на територията на тази държава членка.
- 30 При тези обстоятелства Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Висш административен съд Баден-Вюртемберг) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли правото на Съюза, по-специално Директива [2006/126] национална правна уредба, съгласно която при решение за отказ да се признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство по смисъла на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 картата на издаденото в чужбина свидетелство за управление на превозно средство на ЕС на лице, което няма обичайно пребиваване в страната, трябва незабавно да бъде представена на националния орган, който приема решението, за да отбележи в него липсата на право на

управление на превозни средства в страната; информацията (за забрана) обикновено се вписва в картата на свидетелството за управление на превозно средство на ЕС, като в позиция 13 се поставя червено, зачертано по диагонал „D“ (например под формата на стикер)?“.

По преюдициалния въпрос

- 31 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива е приела решение за отказ да признае валидността на издадено от друга държава членка свидетелство за управление поради нарушение, извършено от притежателя му при временно пребиваване на територията на първата държава членка след издаването на свидетелството, да отбележи също така върху въпросното свидетелство наличието на забрана за този притежател да управлява превозни средства на посочената територия, при положение че притежателят няма обичайно пребиваване по смисъла на член 12, първа алинея от Директивата на територията на първата държава членка.
- 32 В това отношение следва да се припомни, че в точка 71 от решение от 23 април 2015 г., Аукъл (C-260/13, EU:C:2015:257) Съдът приема, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка, на чиято територия временно пребивава притежател на издадено от друга държава членка свидетелство за управление на моторно превозно средство, да откаже да признае валидността на свидетелството за управление, поради това че след издаването му притежателят е извършил на тази територия нарушение, което съгласно националното законодателство на първата държава членка налага констатация за липса на годност за управление на моторни превозни средства.
- 33 Освен това, от точки 59 и 60 от това решение следва, че съгласно член 11, параграф 2 от Директива 2006/126, който съответства на член 8, параграф 2 от Директива 91/439, заменена с Директива 2006/126, държавата членка по обичайно пребиваване е овластена да взема мерки за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на издадено от друга държава членка свидетелство за управление, които имат действие във всички държави членки. За сметка на това член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 позволява на държава членка, ако не е държавата членка по обичайно пребиваване, да взема въз основа на своето законодателство и поради извършено на нейна територия нарушение от страна на притежател на свидетелство за управление, издадено преди това в друга държава членка, само мерки, чийто обхват е ограничен до тази територия, а действието им се свежда до отказ да се признае валидността на свидетелството на тази територия.
- 34 Следователно Директива 2006/126 допуска възможността държава членка на временно пребиваване, каквато е Федерална република Германия в главното производство, да откаже въз основа на национални разпоредби като член 3, параграф 1 от StVG и член 46, параграф 6 от FeV да признае правото да се използва свидетелството за управление, издадено на дадено лице от друга държава членка, като така се прекратява правото на това лице да управлява моторни превозни средства на територията на страната. Държавата членка на временно пребиваване обаче не може да извършва отбелязване като визираното в член 47, параграф 2 от FeV (за забрана за управление на превозни средства на нейна територия) върху такова свидетелство за управление, чийто образец — както следва от член 1, параграф 1 от Директива 2006/126 във връзка със съображение 16 от нея — е хармонизиран с посочената Директива под формата на пластмасова карта.
- 35 Всъщност следва да се посочи, че Директива 2006/126 съдържа подробни правила относно компетентността на държавите членки във връзка с издаването на свидетелства за управление, със засягащите ги промени и с вписванията, които могат да бъдат извършвани в тях.

- 36 От тези правила е видно, че както издаването и последващите промени в свидетелството за управление, така и извършването на вписвания в него са от изключителната компетентност на държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на това свидетелство за управление.
- 37 Така член 2, параграф 2, член 7, параграф 1, буква д) и параграф 3, буква б), член 11, параграфи 1, 2 и 5 от Директива 2006/126, както и точка 3, трето изречение, буква а), позиции 13 и 14 и точка 4, буква а) от приложение I към тази директива, уреждат подробно положенията, при които тази държава членка е компетентна да издава, подменя, подновява или заменя свидетелство за управление или да извършва вписвания в него.
- 38 Въпреки че държавата членка по обичайно пребиваване по правило е тази държава, в която свидетелството за управление е било издадено, държавата членка, в която притежателят на свидетелство за управление е преместил обичайното си пребиваване след издаването на свидетелството му в друга държава членка, може също да стане — както следва по-специално от член 11, параграф 1 от Директива 2006/126 — държавата членка по обичайно пребиваване по смисъла на същата директива. Така точка 4, буква а) от приложение I към тази директива допуска новата държава членка по обичайно пребиваване да вписва в свидетелството информация, която е съществена за неговото администриране, при условие че вписва този тип информация и в свидетелствата, които издава, и при условие че разполага с достатъчно място за тази цел.
- 39 За сметка на това нито една разпоредба от Директива 2006/126 не предоставя на държавата членка, в която притежателят на свидетелство за управление пребивава временно, компетентност да извършва вписвания в свидетелството за управление като посоченото по-специално в член 47 от FeV.
- 40 Както подчертава Европейската комисия в писменото си становище, нищо не сочи, че липсата на разпоредби в този смисъл в Директива 2006/126 представлява неумишлено допусната от законодателя на Съюза празнота в правната уредба, която следва да се преодолее чрез прилагане по аналогия на разпоредбите на тази директива относно правомощията на държавата членка по обичайно пребиваване.
- 41 Напротив, предвид подробните разпоредби на Директива 2006/126 е видно, че формалните промени в свидетелството за управление могат да бъдат извършвани само от държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на това свидетелство, така че да се осигури еднаквият външен вид на този документ, гарантиран от Директива 2006/126 (съгласно съображения 4 и 16 от нея).
- 42 В това отношение следва да се припомни още, че според Съда, макар Директива 2006/126 да установява само минимална хармонизация на националните разпоредби относно условията, при които може да се издаде свидетелство за управление, въпросната директива извършва в замяна изчерпателна хармонизация на документите, доказващи съществуването на право на управление, които трябва да бъдат признати от държавите членки съгласно член 2, параграф 1 от нея (решение от 26 октомври 2017 г., I, C-195/16, EU:C:2017:815, т. 57 и цитираната съдебна практика).
- 43 Ето защо тези документи могат да бъдат променяни само в съответствие с разпоредбите, предвидени за целта в Директива 2006/126.

- 44 В допълнение, важно е да се отбележи, че съгласно член 15 от Директива 2006/126 държавите членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост обменят информация за свидетелствата, които издават, заменят, подменят, подновяват или отнемат, като използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на ЕС, създадена за тези цели, след като мрежата започне да функционира.
- 45 Предвидената в тази разпоредба взаимопомощ позволява да се гарантира ефективното изпълнение на решение, с което в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 държавата членка на временно пребиваване отказва на притежателя на издадено от друга държава членка свидетелство за управление правото да управлява превозни средства на нейна територия.
- 46 Всъщност в подобна хипотеза по искане на държавата членка на временно пребиваване и в съответствие с точка 3, трето изречение, буква а), позиции 13 и 14 и точка 4, буква а) от приложение I към тази директива държавата членка по обичайно пребиваване може да включи в свидетелството за управление евентуална информация за забрана за управление на превозни средства на територията на първата държава членка.
- 47 Освен това не изглежда изключено в случай на пътна проверка на нейна територия държавата членка на временно пребиваване да може да провери, по-специално по електронен път, дали спрямо съответното лице е приложена мярка, която го лишава от правото да управлява превозни средства на тази територия в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива.
- 48 По всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива е приела решение за отказ да признае валидността на издадено от друга държава членка свидетелство за управление поради нарушение, извършено от притежателя му при временно пребиваване на територията на първата държава членка след издаването на свидетелството, да отбележи също така върху въпросното свидетелство наличието на забрана за този притежател да управлява превозни средства на посочената територия, при положение че притежателят няма обичайно пребиваване по смисъла на член 12, първа алинея от Директивата на територията на първата държава членка.

По съдебните разноски

- 49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства, изменена с Директива 2011/94/ЕС на Комисията от 28 ноември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която в съответствие с член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива, изменена с Директива 2011/94, е приела решение за отказ да признае валидността на издадено от друга държава членка свидетелство за управление поради нарушение, извършено от притежателя му при временно пребиваване на територията на първата държава членка след издаването на свидетелството, да отбележи също така върху въпросното свидетелство наличието на забрана за този притежател да управлява превозни

средства на посочената територия, при положение че притежателят няма обичайно пребиваване по смисъла на член 12, първа алинея от Директива 2006/126, изменена с Директива 2011/94, на територията на първата държава членка.

Подписи